

Predgovor

Problemi koji se javljaju pri pisanju knjige o psihičkoj samoodbrani - Nesumnjiva rasprostranjenost psihičkih napada - Oglasi kurseva za razvoj duhovnih moći - Autorkino lično iskustvo psihičkog napada - Povod mojem studiranju analitičke psihologije - Psihologija i okultizam - Veza između zloupotrebe duhovnih snaga i kulta veštice.

Svesna odgovornosti koju u sebi nosi, prihvatila sam se zadatka da napišem knjigu o psihičkom napadu i najboljim metodama odbrane. Ovaj poduhvat je pun zamki. Teško je davati praktična uputstva o metodama psihičke odbrane a da se s vremena na vreme ne kaže ponešto i o metodama psihičkog napada. Nisu bez razloga inicirani oduvek čuvali svoju tajnu nauku iza zatvorenih vrata. Nije lako obraditi brojne korisne činjenice a da pri tom ne iznesem i one u kojima se kriju razne opasnosti. Budući da je toliko toga već poznato o ezoteričnim učenjima, i da se krug studenata hermetizma iz dana u dan sve brže širi, čini mi se da je krajnje vreme da se počne govoriti razumljivim rečima. Ova problematika ne čini predmet mog istraživanja, ali ću zadatak kojeg sam se prihvatila pokušati časno da izvršim, stavljajući na raspolaganje svoje znanje o neobičnim sporednim stazama kojima se kreće duh mistika i ludaka. Ovo znanje je plod višegodišnjeg iskustva, stečenog uz mnogo žrtava, kojih će verovatno biti i u buduću.

Trudila sam se, koliko je to bilo moguće, da se ne služim podacima iz druge ruke, jer svi mi znamo neku osobu koja ima prijatelja koji je svojim očima video duha. Od toga nemamo velike koristi. Mi tražimo očevidca kojeg možemo podvrgnuti unakrsnom ispitivanju. Zbog toga se nisam pozivala na obilnu literaturu o ovom predmetu, kako bih ilustrovala svoje tvrdnje, već sam se radije oslonila na slučajeve iz mog ličnog iskustva, koje sam bila u mogućnosti da ispitam.

Mislim da mogu otvoreno da tvrdim kako sam teorijski i praktično u potpunosti kvalifikovana za ovaj zadatak. Moja pažnja je u početku bila usredsređena na psihologiju, ali sam se nakon ličnog iskustva psihičkog napada, koji me je odveo u dugotrajnu bolest, okrenula okultizmu, stvarnom ključu za razumevanje psihologije. Na samoj sebi sam doživela užas svojstven ovakvom iskustvu, njegovu podmuklost, snagu i razorne uticaje na duh i telo.

Nije lako pronaći ljude koji će spremno istupiti i svedočiti o psihičkim napadima. Prvo, jer znaju da je teško očekivati da će im ljudi poverovati i da će gotovo sigurno, pre no što išta dokažu, steći reputaciju neuravnotežene osobe. Drugo, jer svako uplitanje u temelje ljudske ličnosti nosi iskustvo takvog neobičnog i jakog straha da se duh uzdržava da o tome razmišlja i čovek nije u stanju o njemu da govori.

Smatram da su psihički napadi mnogo učestaliji no što se to obično misli, pa čak i među samim okultistima. Naravno, javnost uopšte nema predstavu o tome šta su sve kadri da učine ljudi upućeni u moći ljudskog duha a u svrhu iskorišćavanja svojih bližnjih. Uverena sam da upravo ta činjenica igra značajnu ulogu u kultu veštice i da je uzrok opšteg užasavanja i mržnje prema njima. Studenti okultizma su oduvek poznavali ove snage, međutim, one danas nisu tajna i njima se služe i osobe koje bi se veoma iznenadile kad bi saznale ko su sve njihovi supraktičari. Gospođa Edi, osnivač Hrišćanske nauke, slučajno je otkrila ove metode, kroz lično iskustvo, iako nikada nije stekla bilo kakvo racionalno znanje o njihovom modus operandi. Trudila se da podučava svoje sledbenike tako da budu u stanju da koriste svoje snage samo za dobrobit ljudi, krijući mogućnosti njihove upotrebe u zle svrhe. Bila je u potpunosti svesna mogućnosti ovih sila i plašila se njihove zloupotrebe, a taj strah, koji ju je kao senka pratio celog života, nazvala je "zlobni životinjski magnetizam". Metode Hrišćanske nauke, bez svoje stroge discipline i pažljive organizacije, razvijane su i korišćene od strane mnogih škola i sekti Pokreta nove misli. U mnogim slučajevima religiozni aspekt se izgubio i one su jednostavno postale metode mentalne manipulacije sa čisto ličnim, mada ne i nužno zlim ciljevima. Predstavnici takvih udruženja nude putem oglasa kurseve za razvoj veštine trgovanja, za sticanje popularnosti i uticaja u društvu, sposobnosti privlačenja osoba suprotnog pola, nudeći savete kako doći do novca i uspeha. Neobično veliki broj ovih oglasa svedoči o njihovoj popularnosti. U jednom starijem broju Američkog magazina izbrojala sam šezdeset tri oglasa za kurseve kojima je

cilj razvoj raznih oblika duhovnih snaga. Njihova popularnost zavisi od rezultata koje nude. Pogledajmo neke od ovih oglasa i pokušajmo, čitajući između redova, da izvedemo sopstvene zaključke.

"Prenesite drugima svoje misli. Zatražite besplatan prospekt. Telepatija ili mentalni radio."

"Imate li problema sa zdravljem, ljubavlju, novcem? Dozvolite mi da vam pomognem. Uspeh zagarantovan. Informacije slede. Striktno ličan i profesionalan odnos, pažljiv kao u slučaju porodičnog lekara. Pet dolara morate uplatiti za proučavanje slučaja. Ukoliko niste zadovoljni, novac vraćam."

"Šta želite? Što god to bilo, možemo vam pomoći da svoju želju ostvarite. Pružite nam šansu pišući na šifru ŽRaspršeni oblaciž. Potpuno besplatno. Bićete zadovoljni."

"HIPNOTIZAM. Želite li da posedujete misterioznu snagu koja privlači i fascinira i muškarce i žene, delujući na njihove misli, kontrolišući njihove želje i koja vas čini nadmoćnim gospodarem svake situacije? Život je pun privlačnih mogućnosti za ljude koji su ovladali tajnama hipnotičkog uticaja, za one koji su razvili svoje magnetizerske snage. Možete naučiti kod kuće, možete lečiti bolesti i odvikavati se od loših navika bez uzimanja droga, steći prijateljstvo i tuđu ljubav, povećati svoje prihode, zadovoljiti svoje ambicije, odbaciti brige i nevolje iz svesti, poboljšati pamćenje, pobediti porodične probleme, pružiti najuzbudljiviju zabavu ikada viđenu i razviti izvanrednu magnetsku volju koja će vam omogućiti da pobedite sve prepreke na putu do uspeha."

"Možete hipnotisati ljude trenutno - brzo kao bljeskom - dovesti sebe ili bilo koga u san u bilo koje doba dana ili noći, odagnati bol i patnju. Naša besplatna knjiga objašnjava vam tajne ove divne nauke. Tačno vam objašnjava kako možete da upotrebite ovu snagu za poboljšanje svoje životne situacije. Na njenoj poleđini, potpisali su se s oduševljenjem predstavnici crkve, pravnici, doktori, poslovni ljudi i žene iz otmenog društva. Pomaže svakome. Ne košta ništa. Poklanjamo vam knjigu da biste upoznali našu instituciju."

Ovo je nekoliko primera izabranih između šezdeset i tri slična oglasa, koliko sam ih izbrojala u jednom broju ovog popularnog nedeljnika. Prikazani su vam u celini. Adrese vlasnika ovih oglasa nisu štampane već se drže u tajnosti.

Razmotrimo sada šta takvi oglasi znače s gledišta onih osoba kojima oni nisu namenjeni, onih osoba nad kojima čitalac ovih oglasa želi da stekne vlast. Kakav će biti njihov položaj u slučaju da takav čitalac prekrši desetu zapovest i poželi susedovu ženu, ili njegovog vola, ili njegovog magarca, ili bilo koju njegovu dragocenost? Pretpostavimo da marljivi student ovih metoda želi nešto što mu nije dopušteno. Pretpostavimo da je s druge strane zakona. Ili da gaji osećaj nepravde i želi da se osveti. Ili jednostavno želi moć radi vlastitog zadovoljstva. Kakva će biti sudbina topovske hrane koja snabdeva studenta duhovnih snaga materijalom za njegove oglede? Šta znači kada neko nad nama vlada pomoću ovih metoda, i kakve krajnje rezultate može postići jedan dobar eksperimentator?

Dozvolite mi da se poslužim svojim ličnim iskustvom, mada bolnim, jer neko ipak treba prvi da se odvaži i otkrije ove zloupotrebe, koje su jedino moguće usled opšteg pogrešnog shvatanja njihovog značenja.

Kao mlada devojka od dvadeset godina našla sam zaposlenje kod žene koja je, sada znam, morala posedovati prilično znanje okultizma. Do njega je došla tokom dugog boravka u Indiji i njime se koristila za ciljeve koji mi tada još nisu bili jasni ali sam ih naslućivala, a koje sam, u svetlu kasnijeg znanja, shvatila. Imala je naviku da kontroliše svoje osoblje koristeći se poznavanjem duhovnih snaga. Među ljudima koji su radili za nju stalno su se događali najneobičniji duševni lomovi.

Nedugo nakon mog dolaska zatražila je od mene da svedočim u jednoj parnici. Bila je to žena silovitog temperamenta. Kada je otpustila jednog radnika, bez obrazloženja i zarađene nadnice, ovaj ju je tužio sudu radi

naplate duga. Tražila je od mene da svedočim kako je njegovo ponašanje bilo nedolično i da je otkaz koji mu je dala bio opravdan. Da bi iznudila moje svedočenje, gledala me je u oči snažnim pogledom i govorila: "Stvari su se dogodile tako i tako". Na sreću za sve nas, vodila sam dnevnik i imala beleške o svakodnevnim događajima. Da nisam tako radila, ne bih znala gde sam bila. Na kraju ovog razgovora bila sam omamljena i umorna. Legla sam odevena u svoju postelju i zaspala krajnje iscrpljena. Pretpostavljam da sam spavala petnaest sati.

Ubrzo nakon ovoga tražila je od mene novo svedočenje. Želela je da se oslobodi meni neposredno pretpostavljene osobe, pa je pokušala da pronađe razloge kojima bi opravdala svoje namere. Ponovila je već isprobanu taktiku, ali mi ovaj put nije dozvolila da se poslužim zapisom iz dnevnika. Pristala sam da ovog čoveka, za koga nisam imala razloga da verujem drugo do da je krajnje pošten, optužim nizom potpuno neosnovanih izjava. Ista iscrpljenost i isti mrtvački san spustili su se na mene neposredno nakon ovog susreta, kao i u prethodnom, ali se sada pojavio i dodatni simptom. Dok sam nakon razgovora izlazila iz sobe, imala sam osećaj da mi noge nisu tamo gde sam očekivala da se nalaze. Svako ko je prešao preko tepiha podignutog podnom promajom znaće šta mislim. Okultisti će u tome prepoznati izbacivanje eteričnog duplikata.

Sledeći incident koji se desio u ovom čudnom domaćinstvu nije se ticao mene već druge devojke, nahočeta sa značajnim nasledstvom. Moja poslodavka stalno ju je držala uz sebe, i konačno je nagovorila da uloži sav svoj kapital u njene planove. Revoltirani staratelji ove devojke prisilili su poslodavku da vrati izmamljeni novac i na odlasku su povelili devojku sa sobom. Sve devojčine stvari su ostavili da se zapakuju i naknadno pošalju.

Sledeći incident usledio je vrlo brzo. U ovoj zajednici živela je i postarija žena s blagim mentalnim nedostacima. Draga stara gospođa bila je detinjasta i ekscentrična. Poslodavka je sada usmerila svoju pažnju na nju, i svi smo očekivali kada će početi uobičajeni proces dominacije. U ovom slučaju nije bilo staratelja koji bi intervenisali. Sirota stara dama bila je nagovorena da povuče poslove iz ruku svoga brata i preda ih na milost i nemilost moje poslodavke. Od ovog trenutka, moje sumnje su bile sasvim probuđene. Nisam mogla da dopustim da varaju staru "baku", pa sam i sama ušla u igru. Za vreme kratkog odsustva tamničarke, kako smo zvali našu poslodavku, uspela sam da uverim "baku" u kakvoj se situaciji našla, strpala sam njene stvari u kovčeg i odvela je njenim rođacima.

Nadala sam se da se neće saznati za moje uplitanje, ali sam se ubrzo otreznila. Tamničarkina sekretarica došla je jedne noći, nakon gašenja svetla, u moju sobu i upozorila me da je tamničarka saznala ko je organizovao "bakin" beg i da se čuvam posledica. Poznajući je kao krajnje osvetoljubivu osobu, postalo mi je jasno da najbolje utočište mogu da nađem u begu, koji nije bilo baš lako ostvariti. Institucija u kojoj sam radila bila je vaspitnog karaktera, pa je obaveštenje o odlasku tokom polugodišta trebalo predati pre odlaska. Nisam želela da odradim celo polugodište pod nekontrolisanim uticajem ove zle žene. Zato sam vrebala povoljnu priliku koja bi opravdala moj odlazak. Uz osobu nekontrolisanog temperamenta, kakva je bila moja poslodavka, ovu priliku nisam morala dugo da čekam. Sledeće noći dugo sam ostala budna, pakujući stvari i pripremajući se za nameravani beg. Iste noći u moju sobu je ušla neka devojka koja je pripadala osoblju. Inače je retko govorila i nije imala prijatelja, a svoj posao je obavljala poput automata. Bila sam više nego iznenađena njenom posetom, pogotovo što prethodno nisam s njom imala nikakvog posla.

Međutim, odmah je sve postalo jasno.

"Nameravate li otići?" - upitala me ona.

Odgovorila sam potvrdno.

"Onda pođite, ali zaobiđite tamničarku. Nećete se odavde izvući ukoliko je sretnete. I ja sam sama nekoliko puta pokušala, ali nisam uspela da izađem odavde."

Ali kako sam bila mlada i uverena u svoju snagu, potcenila sam sile koje su se urotile protiv mene. Sledećeg jutra, odevena za put, s koferom u ruci, sišla sam prkosno u radnu sobu moje opasne poslodavke, odlučna da joj kažem sve što mislim o njoj i njenim metodama, uverena da se ne sprema ništa drugo do obična podvala i svađa.

Nije mi dopustila ni da započem svoj pažljivo pripremljen govor. Čim je saznala da nameravam da odem, rekla je:

"U redu, ako želiš da ideš, idi odmah. Ali pre no što odeš moraš priznati da si nesposobna i da nemaš nimalo samopouzdanja."

Na to sam sva uzbuđena odgovorila da ako nisam sposobna, zašto me sama nije otpustila i da sam, osim toga, bila učenica njene vlastite škole. Naravno, ova primedba nije ništa pomogla.

Tada je počela najneobičnija litanija. Ponovo se poslužila svojim starim trikom, fiksirajući me snažnim pogledom, i rekla:

"Ti si nesposobna i ti to znaš. Nemaš samopouzdanja i to moraš priznati."

Odgovorila sam: "To nije istina. Ja znam svoj posao, a i vama je jasno da ga znam."

Istina, nije bilo sumnje da se dosta moglo govoriti o mojoj stručnosti, budući da mi je to bio prvi posao i da sam imala samo dvadeset godina. Odgovornost koju sam nosila na svojim plećima bila je velika, a tek nedavno sam bila primljena u ovu razbijenu zajednicu. Međutim, što se tiče mog samopouzdanja, nije se moglo reći ništa drugo nego da sam bila potpuno spremna da krenem na juriš pred kojim bi i arhandeo ustuknuo.

Moja protivnica mi ništa nije dokazivala, niti me je vređala. Držala se svojih dveju izjava, ponavljajući ih kao odgovore u litaniji. Ušla sam u njenu sobu oko deset sati ujutro, a izašla u dva popodne. Mora da je izgovorila te dve fraze nekoliko stotina puta. Ušla sam kao zdrava i snažna devojka, a izašla duhovno i telesno skrhan, nakon čega sam tri godine pobolevala.

Neki instinkt me je upozoravao da će, ako priznam da sam nesposobna i da nemam samopouzdanja, moj nervni sistem biti slomljen, da više nikada neću biti sposobna ni za šta i da je ovaj čin moje poslodavke u stvari osveta. Zašto se nisam poslužila proverenom metodom traženja utočišta u begu, ne znam, ali vremenom čovek shvati da ima nečeg abnormalnog u ovim događajima. Čovek je više ili manje opčinjen, i upravo kao što ptica suočena sa zmijom nije u stanju da poleti, tako ni čovek ne može da se pokrene ili pobegne.

Postepeno je sve počelo da izgleda nestvarno. Sve što sam znala bilo je da moram po svaku cenu da sačuvam integritet svog duha. Odjednom sam prihvatila njene sugestije i bila sam slomljena. I dalje smo nastavile s našom litanijom.

Ali i poslednji ostaci moje snage su nestajali. Imala sam čudan osećaj da mi se vidno polje sužava. Ovo je, po mom mišljenju, karakterističan fenomen histerije. Uglovima očiju mogla sam da vidim dva zida tame kako gmižu iza mene sa svake strane, kao kad čovek stane leđima okrenut pred pregib paravana i on se polako ka njemu sklapa. Znala sam da ću, kad se ova dva zida tame spoje, biti slomljena.

Tada se dogodila neobična stvar. Jasno sam čula unutrašnji glas koji mi je govorio:

"Pretvaraj se da si dotučena pre nego što zaista budeš. Tada će ona prestati s napadom i bićeš u mogućnosti da bežiš." Kakav je to glas bio, nikada nisam saznala.

Odmah sam poslušala ovaj savet. S omalovažavanjem same sebe, zatražila sam od nje oprostaj za sve što sam joj učinila ili bih joj mogla učiniti. Obećala sam da ću dobro zapamtiti njene reči i provesti sve svoje naredne dane u tišini. Sećam se da sam klekla pred nju, a ona je nada mnom prela poput mačke, potpuno zadovoljna jutarnjim učinkom. A imala je za to i razloga.

Tada mi je dozvolila da izađem. Popela sam se u svoju sobu i pala na krevet, ali nisam mogla da se odmorim dok joj nisam napisala pismo. Šta je to pismo sadržavalo, ne znam. Čim sam ga napisala i ostavila tamo gde je ona želela da ga primi, pala sam u jednu vrstu ukočenosti i ležala u tom stanju, s duhom potpuno neodlučnim, sve do druge večeri. Od dva sata popodne jednog dana, do osam sati uveče sledećeg dana - ukupno trideset sati. Bio je hladan prolećni dan sa snegom. Prozorsko okno iznad proćelja kreveta bilo je širom otvoreno, a soba se nije grejala. Ničim nisam bila pokrivena, a ipak nisam osećala hladnoću, kao ni glad, a sve funkcije mog tela bile su usporene. Nisam mogla ni da se pomerim, a puls i disanje bili su vrlo slabi, kao i nekoliko narednih dana.

Konačno je naišla gazdarica, koja me je povratila u život, jednostavno, dobrim drmanjem i hladnim sunderom. Bila sam omamljena i nesposobna da se krećem ili jedem. Ostala sam da ležim u krevetu, nastojeći da se oporavim, a gazdarica me je povremeno posećivala, ne komentarišući moje zdravstveno stanje. Međutim, poslodavka se nijednom nije pojavila.

Nakon tri dana posetila me je moja najbolja prijateljica. Mislila je da sam otišla, ali čim je saznala da sam još uvek tu, došla je. Upitala je šta se dogodilo u susretu s tamničarkom, ali ništa joj nisam mogla reći. Moj duh je bio prazan, a sećanje na onaj razgovor nestao je kao sunderom izbrisan. Sve što sam znala bio je užasan strah koji je rastao iz dubine mog bića i mučio me. Nije to bio strah od osoba ili stvari, već jedan jasan strah bez svog nosioca, ali time ništa manje strašan. Ležala sam na postelji sa svim fizičkim simptomima snažnog straha. Suva usta, znojavi dlanovi, nepravilno i snažno lupanje srca, ubrzano disanje. Srce mi je udaralo tako jako da je pri svakom njegovom udarcu zaječao i ukras koji je slobodno visio na okviru postelje. Na svu sreću, moja prijateljica je videla da se sa mnom dešava nešto zaista loše, pa je pozvala moje roditelje, koji su me odveli kući. Bili su krajnje sumnjičavi. Tamničarki je bilo veoma neprijatno, ali niko nije bio u stanju da bilo šta dokaže, pa je sve prošlo bez reči. Svest mi je bila prazna. Bila sam sasvim uplašena i vrlo iscrpljena, a jedina mi je želja bila: što pre otići.

Nisam se oporavila, mada se to očekivalo. Simptomi su oslabili, ali sam i dalje osećala lagani umor, kao da je iz mene isceđena sva životna snaga. Ipak, bila sam svesna da je negde na ivici moje svesti sačuvano sećanje na ovo grozno iskustvo. Nisam se usudila da razmišljam o njemu, jer da jesam, šok i naprezanje bili bi toliko snažni da bih potpuno klonula duhom. Glavna uteha bila mi je jedna stara knjiga iz aritmetike. Znala sam da provodim sate i sate računajući jednostavne sume, ne bih li sprečila sopstveni duh da iz radoznalosti kopa po ostacima sećanja na minule događaje, od kojih bi potom, čim bi im se približio, bežao poput prestrašenog konja. Konačno sam se delimično smirila, zaključivši da me je jednostavno slomio prenaporan rad i da je čitav ovaj događaj bio samo plod moje mašte. Pa ipak, dugo mi se činilo da je ovaj zaključak, koji me nije napuštao, bio zaista realan.

Otprilike godinu dana kasnije moje zdravlje je još uvek bilo vrlo slabo. Otišla sam na selo da bih se oporavila. Tu sam sreća ona prijateljicu koja je bila prisutna u vreme mog sloma. Zbog toga smo o njemu najviše i razgovarale. Ipak, nije tražila da joj prepričavam svoje iskustvo, već je postavljala umesna pitanja. Jedan novi prijatelj zainteresovao se za moj slučaj i odveo me svom porodičnom lekaru, koji je bezobzirno rekao svoje mišljenje da sam bila hipnotisana. To je bilo pre početka moje psihoterapije, a njegova pomoć mom bolesnom duhu svela se na tapšanje po leđima i propisivanje tonikuma i bromida. Tonikum mi je koristio, ali ne i bromid, koji je slabio moje odbrambene snage. Zato sam ubrzo ostavila bromid i radije se pomirila sa svojim smetnjama nego da opet postanem nezaštićena. Bila sam neprekidno mučena strahom da će ova neobična sila, koja je na meni bila tako uspešno primenjena, biti ponovo korišćena. Iako sam se plašila ove misteriozne sile koja je, sada shvatam, bila

strana svetu, ne mogu iskazati olakšanje koje sam osetila čim sam shvatila kako čitav spomenuti događaj nije bio halucinacija, već stvarnost protiv koje sam se mogla pobuniti i boriti.

Oslobodila sam se robovanja strahu sagledavši svoju situaciju i odlučivši da odgonetnem šta se to sa mnom dogodilo i kako mogu da se zaštitim od ponovnog ovakvog iskustva. Bio je to izuzetno neprijatan proces. U stvari, reakcija uzrokovana povratkom pamćenja bila je samo nešto slabija od izvornog iskustva. Konačno sam uspjela da se oslobodim ovog straha, mada je prošlo mnogo vremena dok sam ponovo postala fizički potpuno zdrava. Moje telo je ličilo na do kraja ispražnjenu električnu bateriju. Svako punjenje trajalo je veoma dugo, nakon čega se energija ponovo veoma brzo gubila. Dugo sam bila bez ikakvih rezervi energije, tako da bih i nakon najmanjeg napora padala u mrtvački san, u bilo koje doba dana. Jezikom okultizma, eterični duplikat bio je oštećen i gubio je pranu. Moje stanje se nije popravilo sve dok nisam inicirana u okultni red u kom sam kasnije trenirala. Za vreme ceremonije, doživela sam promenu. Od tog vremena, prilikom neke psihičke ozlede, prolazna pojava ovakve iscrpljenosti bila je velika retkost.

Ispricala sam ovu priču u detalje, jer ona može da se upotrebi kao korisna ilustracija načina na koji malo poznate snage ljudskog duha mogu biti zloupotrebene od beskrupuloznih ljudi. Iskustvo iz prve ruke mnogo je vrednije od mnoštva ilustracija sa stranica istorije, bez obzira koliko one bile autentične.

Da se ovakav događaj desio u vreme srednjeg veka, sveštenik bi verovatno organizovao lov na veštice. U svetlu svog ličnog iskustva, uopšte nisam iznenađena što su ljudi koji bi stekli reputaciju vešca ili veštice bili linčovani, jer su im metode užasne a gotovo neopipljive. Zapise sa suđenja vešticama, sa svojim pričama o voštanim figurama koje se tope pored slabe vatre, o razapinjanju na krst krštenih žaba, ili o recitovanju kratkih stihova kao što su: "Horse, hattock, To ride, to ride" - možemo smatrati smešnim. Međutim, ako razumemo način upotrebe duhovnih snaga, uskoro postajemo svesni da su ove stvari jednostavno pomagala za koncentraciju misli. Nema bitne razlike između ubadanja igala u voštanu figuru i paljenja sveća pred Bogorodičinom skulpturom. Obe ove metode možete smatrati velikim praznoverjem, ali ćete teško jednoj priznati stvarnost i moć, a drugoj to isto poreći. "Oružje za naš rat nije čulno" - može jednako tačno reći praktičar crne magije kao i vernik crkve.

Moj slučaj pripada više sferi psihologije nego okultizma, a upotrebljena metoda predstavlja primenu hipnotičke sile u nečasne svrhe. Iznela sam, ipak, ovaj slučaj jer sam uverena da su hipnotičke metode vrlo raširene u crnoj magiji i da je telepatska sugestija ključ za mnoštvo fenomena koji se u njoj pojavljuju. Navela sam svoj slučaj, bolan kao što je bio i ostao za mene, jer je unca iskustva vrednija od funte teorije. Ovo saznanje navelo me je da počnem da se bavim proučavanjem analitičke psihologije, a kasnije i okultizmom.

Čim sam se susrela s dubljim aspektima praktične psihologije i započela sa psihoanalitičkim seciranjem duha, shvatila sam da ljudski duh poseduje mnogo više od onoga što je priznavala službena psihološka teorija. Shvatila sam da stojimo u središtu malog kruga svetlosti koju baca ispravno naučno znanje, dok se oko nas prostire beskonačan prostor tame kojim se kreću nejasne spodobе. U nastojanju da proniknem u tajne ljudskog duha, u meni se rodila želja za proučavanjem okultizma.

Dala sam svoj puni udeo u pustolovinama Staze; poznavala sam muškarce i žene koji su nesumnjivo mogli biti ubrojeni među adepte; gledala sam i sudelovala u fenomenima koje nijedna soba za seanse nije nikada videla; učestvovala sam u psihičkim svađama, bdela u službi okultne policije pod vođstvom učitelja velike bele lože, koji su čuvari nacija, svaki prema svojoj rasi; čuvala sam okultnu stražu kad se neko nije usuđivao da spava dok se sunce nalazilo iza horizonta; očajnički sam se borila, suprotstavljajući svoju snagu napadu, sve dok je trajala mesečeva mena i dok se snaga tog napada ne bi sama iscrpila.

Kroz sva ova iskustva, učila sam da objašnjavam okultizam u svetlu psihologije i psihologiju u svetlu okultizma, pri čemu su jedno drugo pobijali i objašnjavali.

Zbog moje specijalnosti, ljudi su mi dolazili kada su sumnjali na okultni napad, a njihova iskustva su potkrepljivala i dopunjavala moja lična. Štaviše, postoji znatna literatura o ovoj tematici koju možemo pronaći tamo gde se najmanje nadamo - u baštini folkloru i etnologije, u službenim zapisima sa suđenja vešticama, pa čak i u obliku izmišljenih priča. Ove nezavisne izjave ljudi, nezainteresovanih za psihičke probleme u bilo kom pogledu, potvrđuju izjave onih koji su na sopstvenoj koži iskusili okultni napad.

S druge strane, potrebna je vrlo velika pažnja u razlučivanju između psihičkog iskustva i subjektivnih halucinacija. Za osobu koja se žali na psihičko nasilje, treba da budemo sigurni da se ne radi možda samo o jeci njenih sopstvenih kompleksa koji žive svoj sopstveni život, nezavisno od svog tvorca.

Diferencijalna dijagnoza između hysterije, ludila i psihičkog napada krajnje je delikatna i teška operacija, jer su slučajevi vrlo često nejasnih granica, s prisustvom više elemenata. Jak psihički napad uzrokuje slom živaca, a nervni slom otvara žrtvu za invaziju s nevidljivog sveta. O svim ovim činocima treba voditi računa kada se istražuje navodni psihički napad. Stoga ću na ovim stranicama morati ne samo da prikažem metode psihičke samoodbrane, već takođe i da uvedem čitaoca u metode diferencijalne dijagnoze.

Pored toliko mnogo okultnog znanja oko nas, neophodno je ljude upoznati sa znakovima psihičkog napada, kako bi mogli da ih prepoznaju čim se s njima suoče. Psihički napadi su mnogo češći nego što se obično misli. Nedavna tragedija na Joni potkrepljuje tu tvrdnju. Nijedan hermetičar ne sumnja da se smrt na Joni dogodila pod neprirodnim okolnostima. Kroz svoja iskustva srela sam se s nekoliko sličnih ubistava.

U mom romanu Tajne doktora Tavernera (The Secrets of Dr. Taverner), pod maskom izmišljenih priča skriva se mnoštvo slučajeva koji ilustruju okultne hipoteze. Neke od ovih priča su izmišljene da prikažu operacije s nevidljivim silama; druge su izvučene iz stvarnih slučajeva, a neki slučajevi su radije bili zapisani, kako bi bili zanimljivi širokoj publici, nego da budu naširoko i iscrpno prikazani.

Brojna iskustva psihičkog napada, iz prve ruke, potkrepljena raznim dokazima, ne mogu proći nezapažena, pogotovo zato što je teško pronaći racionalna objašnjenja ne oslanjajući se na okultne hipoteze. Svi slučajevi mogu se pokušati objasniti halucinacijama, strahom, hysterijom ili očitom laži, ali ih nije moguće na isti način objasniti prikazane u povezanoj celini. Gde ima mnogo dima, mora biti barem malo vatre. Neshvatljiv je ugled čarobnjaka u starom i strah od veštica u srednjem veku kad oni ne bi bili posledica ljudskog iskustva. Ne bi bilo vredno obratiti veću pažnju hvalisanju pametne žene, nego naklapanju seoskog idiota, da takva hvalisanja nisu izazivala bolne posledice. Motiv ovih progona je strah zasnovan na gorkom iskustvu. Nisu vlasti bile te koje su tražile spaljivanje veštica, već je to tražila čitava okolina. Sveopšti strah od veštica morao je počivati na nekim temeljima.

Zamršeni putevi leve staze toliko su razgranati koliko i devijantni, ali dok otkrivam nešto od njihovog užasa, čvrsto verujem da je desna staza, staza inicijacije i okultnog znanja, put do najuzvišenijih mističnih iskustava i sredstvo za otklanjanje tereta ljudske patnje. Svako ko poseduje ova znanja, ne upotrebljava ih u zle svrhe. U stvari, velika je većina onih koji ovo znanje nesebično koriste za dobrobit čovečanstva, za lečenje i blagoslov, za spasavanje izgubljenih. S pravom se možemo zapitati zašto uopšte podizati zavesu iza koje se krije ovo znanje, ako se ono može tako pogubno upotrebiti? Odgovor na ovo pitanje zavisi od stava pojedinca. Neko će smatrati da znanje bilo koje vrste ne može biti bez svoje vrednosti. Drugi će reći da bi bilo bolje ubiti usnulog psa. Ali sa usnulim psom je nevolja što ima nesrećnu naviku da se spontano budi u nepredviđeno vreme. Tako mnogo okultnog znanja kola svetom, toliko stvari sličnih onima koje se mogu pronaći na stranicama ove knjige događaju se neprepoznate u našoj sredini. Zato je vrlo poželjno da ljudi dobre volje istražuju sile koje zli ljudi zloupotrebljavaju radi vlastitih ciljeva. Ove pojave predstavljaju bolesne vidove mističnog života, a kada bi ih bolje shvatali, mogle bi se sprečiti mnoge tragedije.

S druge strane, nije dobro da se svako upušta u proučavanje udžbenika iz okultne patologije. Živa imaginacija i glupost su katastrofalna kombinacija. Čitaoci svojevremenog "bestselera", Tri čoveka u čamcu, mogu se setiti sudbine čoveka koji je proveo kišno nedeljno popodne čitajući medicinski priručnik. Na kraju je bio čvrsto uveren da su ga spopale sve bolesti o kojima je čitao, osim vode u kolenu.

Cilj ove knjige nije da čitaocem podiđe jeza, već je ona osmišljena kao ozbiljan prilog razjašnjavanju malo poznatih vidova abnormalne psihologije, ponekad zloupotrebijene i u zločinačke svrhe. Ova knjiga je namenjena ozbiljnim studentima, zatim ljudima koji su se suočili sa sličnim problemima, kao i onima koji pokušavaju da ih odgonetnu i iz njih pronađu izlaz. Moj glavni cilj u ovako otvorenom izlaganju jeste da pokušam ljudima da otvorim oči, kako bi shvatili pravu prirodu snaga koje deluju pod površinom svakodnevnog života. Svakome od nas može se dogoditi da probije tanku koru normalnosti i da se nađe licem u lice s ovim snagama. Čitajući navedene primere, možemo s pravom reći da bi se ovakve stvari, da nije Božije pomoći, mogle dogoditi svakom od nas. Uspem li u ovoj knjizi da pružim znanje koje pomaže ljudima da se zaštite, u potpunosti ću ispuniti svoju nameru.